

[A. C. D. Petersen.]

det var muligt at æde, men jeg er ganske overbevist om, at hvis ikke Raagerne — og de syntes næsten at have holdt Stævne fra hele Fyn paa den paagældende Mark, for den var praktisk talt sort af Fuglene — havde øvet deres Udryddelsesarbejde, vilde der maaske være blevet en Plage — det var for øvrigt ikke noget, jeg opfandt, men det var ogsaa den sagkyndiges Udtalelse — af Knøporme, som kunde være blevet skæbnesvanger for hele Egnen. Jeg tror, man skal betænke sig stærkt, før man griber alt for voldsomt ind i Naturens Husholdning. Vi ved jo, at Naturens Husholdning er saa viseligt indrettet, at Naturen ofte selv iværksætter de Saneringsforanstaltninger, der er nødvendige for, at ikke visse Sygdomme og Skadedyr skal tage Overhaand, og dette Eksempel, som jeg havde saa god Lejlighed til at undersøge, beviste for mig, at det i hvert Fald ikke er rigtigt at føre en Udryddelseskrig. Derfor er jeg naturligvis godt tilfreds med, at den højtærede Minister foreslaar, at Loven gøres tidsbestemt, saaledes at der paa et senere Tidspunkt kan blive foretaget nærmere Overvejelser med Hensyn til, om det ikke er en for rigoristisk Bestemmelse, at det offentlige kan foretage en Udryddelse af disse Fugle, hvorved man slet ikke tager deres Værdi i Betragtning. Men, som sagt, Lovforslaget er gennemført i Landstinget, det er et mindre Lovforslag, og der er jo ikke sket nogen Skade endnu, saa man kan vel tage endnu en Periode paa de gamle Vilkaar. Jeg henstiller altsaa til Ministerens Overvejelse, at man ikke gaar saa stærkt frem, at man gør mere Skade end Gavn med Udryddelsen af disse Fugle, som er Landbruget overmaade værdifulde Medhjælpere i Arbejdet for at udrydde de Skadedyr, som ellers kan faa skæbnesvanger Betydning for Landbruget. Jeg skal af Hensyn til dette høje Tings forcerede Arbejdstempo ikke gøre noget til at sinke dette Lovforslags Gennemførelse. Vi kan saa maaske komme nærmere ind paa Tingene en anden Gang, og vi kan maaske saa faa Landstinget til at tage mere intensivt fat paa dette Arbejde, end jeg synes, det har gjort denne Gang.

Kristian Nygaard: Jeg skal tillade mig paa Det radikale Venstres Vegne at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i Landstingets Affattelse.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bording): Jeg takker for den velvillige

Modtagelse af Lovforslaget. Til det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen vil jeg gerne sige, at Forslaget gaar jo heller ikke ud paa at *udrydde* Raager, der staar jo udtrykkeligt „Bekæmpelse“ af Raager. Netop fordi jeg er klar over, at der er betydelige Interesses modsætninger angaaende dette Spørgsmaal, har jeg ment det rigtigt, at Loven gøres tidsbegrænset og ikke permanent. Det er det Svar, jeg vil give det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen paa hans Opfordring til mig om at gøre Loven permanent.

Svend Nielsen: Jeg vil naturligvis ikke fastholde mit Ønske, naar Landbrugsministeren ikke vil gaa med til i Øjeblikket at gøre Loven permanent, men den højtærede Minister skal nu ikke tillægge de Argumenter, det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen kom med, saa forfærdelig stor Vægt. Det ærede Medlem paaberaabte sig sagkyndige i den Henseende og henviste bl. a. til Fru Sofie Rostrup. Jeg vil paaberaabe mig en anden sagkyndig, Professor Boas. Han gik saa vidt i sit Forslag til Bekæmpelse af Raager, at han vilde have, man skulde indføre den Bestemmelse, at hvis en Mand, der havde en Raagekoloni, ikke kunde bevise, at det ikke var hans Raager, der havde gjort Skade, skulde han være erstatningspligtig. Jeg tror i og for sig, det havde været en god Metode. Derved vilde Landet være sluppet betydeligt billigere fra Raagebekæmpelsen. Det kunde saa være gjort i Løbet af et Aar eller to, medens det nu har taget adskillige Aar og maaske vil tage adskillige Aar endnu. Jeg tror derfor, at det vilde være bedre at gøre Loven permanent.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen har Ordet for en kort Bemærkning.

A. C. D. Petersen: Jeg ønsker ikke at forlænge Debatten, men jeg vil dog gerne sige, at det ikke er noget nyt, det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen her fremkommer med: at det kan paavises, at Raagerne ogsaa kan gøre Skade. Her gælder det om, at man afvejer, om de er mere værdifulde som Medhjælpere end skadelige som Fjender. Jeg har Eksempler paa det ene, og det ærede Medlem har Eksempler paa det andet. Derfor bør Sagen overvejes, og derfor bør Lovgivningen ikke gøres permanent.

Hermed sluttede Forhandlingen.